

РЕШЕНИЕ

№ 4344

гр. София, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 14.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3280** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл10,ал.1,т.17 и т.24 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на П. Д. К.- гражданин на И. срещу Отказ за издаване на виза тип "С" от 07.03.2022 година на Консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в Д., И.- Консул.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че отказът е издаден при нарушение на материалния и процесуалния закон, като са налице всички основания да и бъде издадена виза. Посочва се още, че Отказът не е мотивиран и от него не става ясно защо и въз основа на какво органът е отказал издаването на виза. Твърди се, че ако органът е имал съмнения относно представените документи, то е следвало да даде указания до лицето, което иска да му бъде издадена виза и само ако лицето на представи такива, тогава да пристъпи към издаване на Отказа. Искане се отмяна на Отказа и връщане на административната преписка на органа за ново произнасяне. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- П. Д. К., редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Б. Б., редовно упълномощена, която заявява и претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването- Консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в Д., И.-Консул редовно и своевременно призован, се представлява от

юрисконсулт Г., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП редовно и своевременно призована се представлява от прокурор М., която намира жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед № 95-00-254/03.10.2011 година Министър на външните работи е предоставил право да вземат решения за отказ за издаване на виза на основанията по чл.10 от ЗЧРБ на Директор на Дирекция“ К. отношения“, Началник на Отдел“ Визов център“, служителите в Отдел“ Визов център“, ангажирани със съгласуване и проверки по изявленията за издаване на визи, посочено е , че за всеки отделен случай на отказа за издаване на виза и мотивите за отказа се уведомяват съответните задгранични представителства на РБ, възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза, посочил при отсъствие на консулското длъжностно лице, формулярите по т.1 да се съставят подписват,връчват /съобщават/ от определен със заповед на ръководителя на съответното задгранично представителство на РБ-заместник на консулското длъжностно лице, посочил, че в задграничните представителства, където ръководителят на представителството изпълнява и функциите на консулско длъжностно лице, той сам подписва формулярите.

Със Заповед № К-382/13.07.2018 година на Постоянен секретар на Министерство на вътрешните работи командировал Е. А. М.- Първи секретар в Задгранично представителство в МВНР- задгранични представителства- Д. в Посолството на Република България в И.- [населено място] за изпълнение на функциите на Първи секретар -Консул за времето от 01.08.2018 година до 31.07.2022 година.

Със Заповед № К-757/30.12.2020 година за изменение на Заповед № К-382/13.07.2018 година Постоянен секретар на Министерство на външните работи наредил Е. А. М.- командирован в МВНР – Посолството на Република България в И.- [населено място] изпълняващ функциите на Първи секретар да изпълнява функциите на Съветник – Консул за времето от 01.01.2021 година до 31.07.2022 година.

Със Заповед № АВ-02-2/04.01.2022 година Посланик в Посолството на РБ в И.- Д. наредил Е. А. М. да изпълнява в пълен обем функциите на Завеждащ Консулска служба в това число по обработване на заявления за визи и за работа с НВИС - да подписва формуляр по Приложение 7 към чл.34 от НУРИВОВР за уведомяване и обосновка за отказ за издаване на виза, анулиране и /или отмяна на виза на граждани на трети страни и формуляр към Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от на НУРИВОВР за уведомяване и обосновка на отказа за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза / на член на семейство на граждани на ЕС, който не гражданин на ЕС.

На 22.02.2022 година оспорващият депозирал Заявления за издаване на виза тип“

С“ с цел туризъм в България, към което приложил доказателства за закупени самолетни билети , за организирани пътувания в С..

На 07.03.2022 година ответникът по оспорването издал оспореният Отказ, с който отказал издаване на виза на оспорващия на основание чл.10,ал.1,т.17 и т.24 от ЗЧРБ.

По делото е приложено заверено копие на цялата административна преписка, в това число и доказателства ,събрани в хода на съдебното производство.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните”

Оспореният Отказ за издаване на виза от 07.03.2022 година на Консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в Д., И. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган- това е Консулско длъжностно лице-Консул в Посолството на РБ в Д., И. на когото нормата на чл.9г от ЗЧРБ е предоставила правото да издава, отказва издаването, да анулира и отменя визи.Това право е доразвито и залегнало и в чл.10,ал.1 от НАРЕДБАТА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ВИЗОВИЯ РЕЖИМ, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга Държава-членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген,с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. От своя страна, съгласно чл. 27. ал.1 от Наредбата,Министърът на външните работи определя със заповед дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година. По силата на аления втора, ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед след получено съгласие на Дирекция "К. отношения" консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелно решение по ал. 1.

В конкретния случай, между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно ,че към датата на издаване на отказа, Министърът на външните работи със Заповед от 2011 година възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза.

Отказът е издаден от лицето Е. А. М.- Консул на дата 07.03.2022 година и към

тази дата по делото се съдържат писмени доказателства сочещи, че лицето Е. А. М. е определен с нарочна Заповед на Посланик в Посолството на РБ в Д., И. за консулско длъжностно лице ,което може да съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и №8 и да издава и отказва издаването на визи , анулирането им и отмяна на виза- Заповед от 04.01.2022 година- лист 30 от делото.

Отказът не отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.59 от АПК и най- вече на изискването за мотивираност на административните актове. Посоченото в отказа – чл.10,ал.1,т.17 и т.24 от ЗЧРБ/ не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летищен трансфер, както и са налице основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца заявления, изобщо не може да доведе до яснота относно волята на административния орган, като липсата на мотиви, препятства както правото на защита на адресата на акта и представлява пречка да бъде осъществен съдебен контрол за наличие на предвидените материалния закон условия за отказ - проверката за законосъобразност по [чл.-146, т. 4 АПК](#). Липсата на мотиви на акта във всички случаи е основание за отмяната му, съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г. - задължително за съдилищата на основание [чл. 130, ал. 2 от ЗСВ](#). Посоченото нарушение представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по [чл. 146, т. 2 от АПК](#) и за отмяна на отказа. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед, издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е

основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

В Отказа са изброени само правни норми от ЗЧРБ, но няма конкретна хипотеза, която органът е възприел за издаване на отказа. Вярно е, че Отказът е изготвен в законоустановената форма съгласно [Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, във връзка с \[чл. 59 от АПК\]\(#\), но това само по себе си не води до извод, че е достатъчно да е изготвен стандартен формуляр за отказа за издаване на виза, без същият да е мотивиран. Изискването за мотивираност на отказа е изрично визирано в нормата на \[чл.10а, ал.2 от ЗЧРБ\]\(#\) сочеща, че при вземане на решение за отказ за издаване на виза оправомощените длъжностни лица са длъжни да уведомят писмено кандидата за виза за правното основание и за мотивите за решението. В настоящата хипотеза не е налице изключението, визирано в нормата на \[чл.10а, ал.3 от ЗРБ\]\(#\), според която мотивите за отказите за издаване на визи по \[чл. 10, ал. 1, т. 1 - 3\]\(#\), както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на \[Закона за защита на класифицираната информация В чл.34 от Наредбата е визирано\]\(#\), че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в \[чл. 10 от Закона за чужденците в Република България\]\(#\). За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно \[приложение № 7\]\(#\), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по \[чл. 10, ал. 2\]\(#\) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване \(изпращане\) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.](#)

При издаване на отказа, ответникът по оспорването е нарушил процесуално-правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално-правните разпоредби.

Правната регламентация на издаването на визи, се съдържа в ЗЧРБ, в чийто член първи е посочено, че този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Легално определение на понятието "чужденец" е даден в разпоредбата на [чл.2 ал.1 от ЗЧРБ](#), според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ, според която "[Чужденец](#)" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското

икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Според параграф 1, т.3 от ДР на ЗЧРБ, "Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит/аргумент от чл.9 от ЗЧРБ/, а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Видовете визи са изчерпателно посочени в чл.9, ал.2 от ЗЧРБ- и това са за летищен транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към който е положена. а данните, нанесени във визовия стикер, не могат да бъдат променяни. Визовият стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22, ал.1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на изрично посочени в текста на нормата документи, едно измежду които е и издадена виза по чл. 9а, ал. 2;

Условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с акт на Министерския съвет и това е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. в чийто чл.4 е посочено, че гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ, L 81 от 21.03.2001 г., специално българско издание: глава 19, том 03) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи/ измежду които и И./, чийто гражданин е оспорващият. В чл. 8, ал.1 (Изм. - ДВ, бр. 62 от 2021 г., в сила от 27.07.2021 г.) от Наредбата е доуточнено, че виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване се издава на чужденец, който влиза в страната еднократно, двукратно или многократно, за общ срок на пребиваване не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период.

За да се издаде виза от съответния вид, чужденецът следва да подаде заявление, което според чл.10, ал.2 от Наредбата се подава в дипломатическото или консулското представителство в държавата, в която гражданинът на трета страна пребивава на законно основание, а в случаите по чл. 10, ал. 2 - пред органите за граничен контрол на граничните контролно-пропускателни пунктове. Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се подава само в дипломатическите и консулските представителства по постоянното местоживее на кандидата или в тези представителства. Съгласно чл. 12. ал.1 от Наредбата, (Изм. и доп. - ДВ, бр. 62 от 2021 г., в сила от 27.07.2021 г.) заявлението за издаване на виза се подава по образец съгласно приложение № 2 не по-рано от 6 месеца преди датата на планираното пътуване, лично или чрез упълномощен представител, с изключение на

случаите по хуманитарни причини и в случаите по ал. 3, а за морските лица, действащи в изпълнение на своите задължения, не по-рано от 9 месеца преди началото на планираното посещение. Заявлението се подава не по-късно от 15 календарни дни преди началото на планираното посещение, а в обосновани индивидуални случаи на спешност може да се разреши подаването на заявления по-късно от 15 календарни дни преди началото на планираното посещение. Консулското длъжностно лице определя дата и час за подаване на заявлението от кандидата, като по правило срещата се уговаря в срок до 2 седмици от датата, на която е поискана. В надлежно обосновани спешни случаи може да бъде разрешено заявлението да бъде подадено без предварително уговорена среща или същата да се проведе незабавно. Не се прилага изискването за предварително уговорена среща за членовете на семейството на гражданин на Европейския съюз, Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария. Кандидатите се явяват лично за подаване на заявлението освен в случаите, когато има сключен договор с външен доставчик на услуги, ползват се услугите на акредитиран търговски посредник или на почетен консул. Изключение от правилото за лично явяване може да се допуска в случаите, когато от кандидата са събрани биометрични данни в предходните 59 месеца. Изключения от изискването по ал. 3 се допускат, ако не съществуват съмнения за добрите намерения и име на кандидата за виза (*bona fide*) с оглед на неговата известност.

В конкретния случай, чужденецът- оспорващ в настоящото производство на дата 22.02.2022 година е подал заявление за издаване на виза тип „С“, към което приложил посочените в чл. 17 от Наредбата документи- При подаване на заявление за издаване на виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване кандидатът представя- документите и информацията по чл. 13, ал. 1 и чл. 14, документи, обосноваващи целта на пътуването, и копия на тях, доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за издръжка в размер минимум 50 евро за всеки ден от поискания със заявлението за виза престой или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута, но не по-малко от 500 евро или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута, или документ за предплатени туристически услуги, доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за осигуряване на настаняване, но не по-малко от 50 евро за всеки ден от поискания със заявлението за виза престой или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута, или документ за предплатени нощувки в туристическо средство за подслон, или покана-декларация от българско физическо или юридическо лице, с която то се задължава да покрие всички възникнали разходи за периода на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за напускане на страната, или билет, а при влизане с управлявано от лицето моторно превозно средство - средства в размер най-малко 100 евро или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута. В чл. 29.ал.1 от Наредбата Решение по заявленията за виза вид "А" или "С" се взема в срок до 15 календарни дни считано от датата на подаване на заявлението, което е допустимо в съответствие с чл. 24. В отделни случаи срокът по ал. 1 може да бъде продължен до 45 календарни дни, когато е необходимо допълнително разглеждане на заявлението или в случаите на представителство, когато се извършва консултиране с органите на представляваната държава членка. По изключение, когато в конкретни случаи са необходими допълнителни документи, срокът може да бъде продължен най-много до 60 дни.

По делото няма доказателства, че ответникът по оспорването е провел среща с

оспорващия, кога е станало това и какво се е случило на тази среща.

Наред с това, настоящият съдебен състав намира, че при издаване на отказа, административният орган и допуснал нарушение и на нормата на чл.34 от Наредбата, според която не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10](#) от Закона за чужденците в Република България, като по делото няма доказателства, коя точно хипотеза органът е приел за приложима и доказателствата, които водят до извод, че същата е налице. Предвид липсата на мотиви на акта по фактите, които да обосноват крайния извод, то е допуснато и съществено процесуално нарушение - на принципите по [чл. 7, ал. 2](#) и [чл. 9, ал. 2 от АПК](#) за преценка на всички факти от значение за случая и служебното задължение на органа за събиране на доказателства, дори и да няма искане за това. Посочените принципи са въведени и като задължение по [чл. 35 и 36 АПК](#) в процедурата по издаването на акта, относими и към процесния отказ, доколкото в закон не е предвидено друго за процедурата по издаването на процесния отказ. Няма доказателства за проведена среща на ответника по оспорването с апликанта, няма и доказателства за това, че същият не е удостоверил с доказателства целта и престоят на пътуването си, няма и доказателства за наличие на основателни съмнения относно надеждността на направените от чужденеца изявления.

На тази плоскост представените писмени доказателства на лист 47, 48 и лист 49 касаят развили се процедури преди подаване на заявлението за виза от страна на оспорващия и касаят други лица, както и период, различен от този, за който оспорващият е поискал предоставянето на виза. Представеното Писмено доказателство на лист 46 от делото също по никакъв начин не може да удостовери посоченото в Отказа основание – съмнение относно изявлението на кандидата, още повече, че в Отказа няма препращане към това доказателство, за да се приеме, че то е част от Отказа и обуславя мотивите за издаване на акта.

Наред с това, в случай че целта на престоя или условията не се доказват от представените доказателства, респективно от проведеното интервю, органът е следвало служебно да събере такива, за което липсват доказателства да е направено. Допуснатото нарушение на посочените разпоредби съставлява незаконосъобразност на акта по [чл. 146, т. 3 АПК](#). Същото е съществено, тъй като ако не беше допуснато, е възможно издаването на акта с друго съдържание. Поради това нарушението на процесуалните правила съставлява самостоятелно основание за отмяната на акта.

. Допуснатото процесуално нарушение е довело и да нарушаване на материално правните разпоредби на ЗЧРБ и на Наредбата.

В конкретната хипотеза, ответникът по оспорването е аргументирал отказа си като е посочил, че заявителят не отговаря на изискването на чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ, според която отказва се издаването на виза на чужденец, който не докаже целта и условията на планирания престой.

В конкретния случай, в отказа липсва яснота в какво точно се изразява недоказаността/ необосноваността/ на целта и престоя на чужденеца в РБ, нито пък има доказателства за това от какво се съди за недоказаността на престоя в РБ, защото със заявлението си оспорващият е представил редица документи и не е доказано въз основа на какво е взето решението за отказ. Неяснота има по отношение на това в какво се изразява недоказаността/ необосноваността/ на целта и условията на престоя в РБ и този извод на административния орган е неподкрепен с никакви доказателства и не може да бъде основание за отказ, защото няма как без да има каквото и да било доказателство, е посочено, че не са доказани целта и условията на престоя и има съмнения относно. Няма как един административен орган само въз основа на своята собствена преценка, неподкрепена с

доказателства да твърди, че със заявлението не са представени никакви доказателства, които да обосноват извод за наличие на основания за отказ да се издаде виза. В конкретния случай, наред с липсата на мотиви, допуснатите съществени нарушения и нарушенията на материалния закон, правят издадения отказ незаконосъобразен.

Нещо повече дори- настоящият съдебен състав намира, че Отказът не съответства на целта на закона- да се отказва издаването на виза само и единствено при наличието на визираните в правната норма на чл.34 от Наредбата, респективно на това на чл.10 от ЗЧРБ предпоставки, а не при хипотетични и несъществуващи основания.

Но тъй като Заявлението за виза е по повод посещение в България с цел туризъм за периода през месец март 2022 година и предвид това, че екскурзията не се е състояла и е изтекъл срокът и, съдът намира, че не следва да връща административната преписка на органа, издал Отказа за ново произнасяне, защото ако апликантът желае да посети България с цел туризъм, то следва да подаде ново Заявление за виза за нов период на екскурзия и да представи документи в подкрепа на твърдението си.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 10 лева – заплатена държавна такса. Оспорващият е представляван от адвокат, като в Договора за правна защита и съдействие е договорено индивидуално възнаграждение в размер на 421,60 лева, но от представените банкови извлечения не може да се установи, че оспорващият е заплатил тази сума още повече, че от Справката за движение по банковата сметка е видно, че на дата 29.03.2022 година адвокат П. е посочен като платец и наредител [фирма], а не оспорващият, самият Договор за правна защита и съдействие съдържа противоречие- в едната част на български език се сочи дата на сключването му 25.05.2022 година, а в другата част на английски език – дата 29.03.2022 година, при което посочената сума общо за 15 пътници няма как да е била заплатена конкретно по Договора за правна защита и съдействие на дата 29.03.2022 година и то за конкретното дело и за конкретния оспорващ, още по-малко същата претендирана сума от 421,60 лева да е заплатена от оспорващия. Според т. 1 от ТР № 6/2012 г. по т. д. № 6/2012 г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегия на Върховния касационен съд, съдебните разноски и адвокатското възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението, като в договора следва да е вписан начина на плащане, а ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, тогава вписването за направеното плащане в Договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание [чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси \(ЗДТ\)](#) във вр. с [чл. 73, ал. 3 ГПК](#) и [чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ](#) и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание [чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник](#)). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за

вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползания от страната адвокат.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложима по силата на параграф 2 от ДР на ДОПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ОТКАЗ за издаване на виза тип “С” на П. Д. К.- ГРАЖДанин НА И. от 07.03.2022 година на Консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в Д., И.- Консул.

ОСЪЖДА КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ- КОНСУЛ ПРИ ПОСОЛСТВО НА РБ В Д.,И. ДА ЗАПЛАТИ НА П. Д. К.-ГРАЖДанин НА И. СУМАТА ОТ 10 ЛЕВА – РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: